

se jaz ne? Toliko jih je vže pred menoj zmagalo te težave, ali se jih bom jaz zbal?“ Nato so se priklonili gospodu učitelju in učencem ter odšli, g. učitelj kajpada ž njimi.

Kar črhni si niso upali otroci po cesarjevem odhodu. Tudi Lastavčev Tine je danes molčal, čeprav je drugikrat prvi jel razgrajati, brž ko so se zaprla vrata za g. učiteljem. Premišljeval je cesarjeve besede in mislil sam pri sebi, kako dobro bi mu delo, če bi se bil tako odrezal pred cesarjem, kakor so se Mlinarjev, Lopatnikov in Jurijev. In sklenil je, da se bode predrugačil, da bo priden in pazljiv, kakor so njegovi sošolci.

Ostal je mož beseda. Jednajst let je vže od onega časa, a Tine še vedno hodi v šolo — v visoke šole dunajske. In kadar vidi cesarja — no na Dunaji ga doleti ta sreča pogostokrat — vselej se spomni tistega dne, ko je šel v domačo šolo iz gole radovednosti, da bi videl cesarja, katerega je do takrat poznal samo po podobi na šolski steni ali na dvojačah očetovih. In zdi se mu, da še vedno sliši besede: „Ako so se drugi naučili, zakaj bi se jaz ne? . . .“ Ne bo dolgo, in Tine se bo vrnil domov kot velik, učen gospod; zares, besede presvetlega vladarja so se ga prijele!

Oj, koliko bi dal marsikateri skrbni oče in mnoga dobra mati, ko bi se njenega zanikarnega sina nekega dne prijele te besede! Tudi mene bi veselilo in upam, da bode vže Bog dal, da se primejo vsakega te zlate besede!

Kajtimar.

Luč pred sliko.

Známénje béli se v nôči
Sredi žitnega pólja,
Luč pred sliko pojema —
Skôro ji zmanjka ólja.

Vétrec mehák zavéje
S kríla vedríne jáсне,
V známénji luč zatrepéče,
Médlo zasíne, ugásne . . .

Ogenj žarí na planini
V nôči zimsko-vihárni,
Burja krog njéga tuli,
V plámen upíra se žárni.

Bolj pa ko tuli burja,
Húje ógenj praskéče,
Víše z ískrami, dimom,
Zúblje dvígáva plamtéče . . .

Zdávna, že zdávna zamrl je
V gòri plámen mogóčni,
Luč pred sliko pa zopet
Sómrak jáсни ponóčni.

Ní mi hudó, če ógnju
V gòri je svít opéšal,
Tóda v známénji lúčko
Téžko še Bog bi pogréšal.

Jos. Volc.

